

Ord om bilder: Charlottes längtan

Hon stryker – eller lägger, eller smeker – färg på en duk, på ett papper, en yta
Som väntar på liv.

Hon känner en mental (andlig) hunger. Den river i hennes bröst, vill ta gestalt.
Lika säkert som att hon andas måste hon ta denna färg (akryl) och bringa en till
liv.

Hon vet lika litet som jag eller någon annan varför detta sker. Måste ske.
Det handlar bara om denna nödvändighet som driver fram bilder.

Jag, Stig Åke Stålnacke, vet att det handlar om kärlek. Varför skulle vi annars
hålla på! Varför skulle vi annars hålla på med allt detta sökande efter kärlekens
under och magi!

Hon söker kärleken och därför målar hon sina bilder. Därför greppar hon tag i
färgen och duken och pappret och sätter i gång med en akt som kallas
konstnärskap och som är en kärleksakt egentligen. Det vet vi som prövat,
och det erfar var och en som älskat, målat.

Hon – i det här fallet Charlotte (Lotta) Jonasson Falk. Sådant är hennes
namn. Men hon hade kunnat hetat vad som helst, Siri Derkert eller Sigrid Hjertén.
Jag väljer slumpmässigt de två namnen för att de båda är kvinnliga konstnärer,
dyrkare av livet, konsten. Liksom de uttryckte Charlotte Jonasson Falk sin
livskänsla i bild.

Charlotte (Lotta) Jonasson Falk är kolorist om man nu ska använda den termen.
Hon är diktare i bild.
Hon vill något med sina färger.
Hon vill tala till oss.
Det är vår skyldighet att lyssna.
Hon är värd att lyssna till. Hon är värd att kika på.
Charlotte är målare, hon målar sin längtan och vi kan bli delaktiga i hennes resa.
Människa talar till människa.
Charlotte talar i bild.
Du lyssnar.

Stig Åke Stålnacke